

[Tholstrup.]

de nemt opvejer den skade, som finansministeren forvolder ved sine inflationsvirkende overtræk på nationalbanken. En frigivelse af handelen vil give lavere priser for forbrugerne og dermed ikke alene standse inflationen eller prisstigningen, om man vil, men utvivlsomt medføre lavere priser, først og fremmest for de importerede varer — og altså med den virkning, at der bliver mindre valutaforbrug — og dernæst gennem konkurrencen også lavere priser for så mange andre varer, at det uvægerligt vil trække endnu flere områder med sig. En fortsættelse af regeringens politik betyder fortsat forringelse af kronens købekraft og en tiltagende mistillid til pengenes værdi, som er til skade på så mange måder.

Allerede i efteråret forudsagde vi en forrygende inflation. Forudsigelsen har desværre holdt stik til trods for devalueringspartiernes hellige forsikringer om det modsatte. Vi fik desværre ret, men vi får også ret, når vi siger, at denne inflation kan standses, når produktion og omsætning frigives. Skal vi have orden i betalingsbalancen, sker dette ved, at vi gennem frie handelsforhold køber importvarerne, hvor og når de er billigst, og sælger eksportvarerne, hvor og når de højeste priser kan opnås, og ikke ved at vi bærer os ad, som vi gjorde det ved Englandsaftalen, hvor vi solgte vort smør til urimeligt lave priser, hvilket kun kunne finde sted igennem en overorganiseret handel, men ikke ville kunne finde sted, hvis det var enkelte forretningsmænd, der havde med det at gøre.

Det nuværende system affører mange urimeligheder, ja, for blot at nævne een af de ting, som har været særlig aktuel i debatten i disse dage: metervarerne. Der bruges for 1 700—1 800 mill. kr. beklædningsvarer i Danmark, og priserne herfor er stærkt afhængige af det monopol, der gives igennem bevillingssystemet. Bevillingerne handles folk imellem; man har hørt eksempler på, at der har været givet indtil 100 pct. overpris. Folk har altså givet 100 000 kr. for at overtage en bevilling, som gav ret til at købe for 100 000 kr., således at varer for 100 000 kr. har kostet bevillingekøberen 200 000 kr., medens sofaimportøren har kunnet ligge hjemme og indkassere 100 000 kr. uden at røre en finger. Jeg ved ikke, om disse rygter taler sandt, men de er fremsat fra så mange sider og så mange gange, så der vil være al mulig grund til at tro derpå. Jeg har hørt et eksempel; det drejer sig

om en mand, som importerede varer, der undergik en mindre behandling, og steg fra 3 kr. til 13 kr. pr. meter, så der er måske nok noget om det.

Men hvem skal så betale disse penge? Ja, det skal forbrugerne. Men vi har jo priskontrol, vil man sige. Ja, men den virker åbenbart ikke tilstrækkeligt, vi kan jo ikke have stående en politibetjent i hver eneste forretning. Vi har sagt det her i tinget så tit og skal gerne gentage det, at der er ingen priskontrol, der duer undtagen den, der opstår igennem konkurrencen, og selv de prisaftaler, som samarbejdende firmaer afslutter, vil falde til jorden og ikke være det papir værd, de er skrevet på, når konkurrencen for alvor sætter ind. Monopoler og truste har ingen magtmidler under virkelig frihed. Disse metervarer kommer i alt for ringe mængde frem på købmandens disk i uforarbejdet stand, således at den husmoder, der for at spare på sit budget selv vil sy sit tøj eller sine børns tøj, ikke er i stand til at købe metervarer; hun er tvunget til at købe færdigvarer, som der er meget store omkostninger ved, og fortjeneste på. Når systuerne overbyder hinanden for at kapre syersker — jeg har hørt rygter om 40—50 kr. i dagløn, det er ikke noget, man kan dokumentere, for det halve af det er jo under bordet, men jeg kan i hvert fald dokumentere, at der i dag udbetales 30 kr. i dagløn til syersker foruden andre fordele, der tilbydes —, får man det bedste indtryk af, hvor dyrt det bliver for husmoderen at købe de færdige varer, som hun selv kunne have forarbejdet i sin fritid. Derfor stiller vi os i dag bag kravet om at få metervarerne fri omgående. Og vi stiller mange andre krav, f. eks. om de høvlede og de pløjede brædder, vi har talt om før, om maskiner, om transportmidler, om smørret og mælken og fedtprocenten i fløden, for ikke at tale om de triste 5 grams mærker, som vi stadig må gå rundt med i tegnebogen. Ved ikke at stemme imod disse meningsløsheder, ved ikke at stemme imod disse 5 grams mærker har venstre det fulde medansvar for opretholdelse af disse urimeligheder.

Den højtærede finansminister er blevet hårdt kritiseret for sine overtræk i nationalbanken, som i realiteten betyder trykning af falske penge, idet der bag ved disse penge ikke ligger en produktion, således som der gør det, når det er skat, der er indbetalt, eller det er opsparede midler, man låner. Vi ønsker ikke at gå lånevejen. Vi ønsker ikke at støtte, at der